

και τραγουδούσε...

Τὸ κατόρθωμα τῆς Μαθουρίνας ἐνθουσίασε τοὺς τρομαγμένους ἀπ' τὴν Ἰσπανικὴ εἰσβολὴ χωριάτες. Ζώστηκαν ὅλοι τ' ἀρμάτὰ τους καὶ τρέξανε νὰ βοηθήσουν τὸν Γαλλικὸ στρατὸ γιὰ νὰ διώξῃ τοὺς κατακτητὰς ἀπ' τὴν πατρίδα τους.

Μαζὺ μ' ὄλους τοὺς ἄλλους ἀρματώθηκε κ' ἔφυγε κ' ὁ Μάνθος.
— Ἀλλοίμονο! εἶπε στὴ Μαθουρίνα ἀποχαιρετώντας τὴν. Εἶδες πὼς μᾶς κληγαίει ἡ τύχη;... Δὲν προφτάσαμε νὰ παντρευτοῦμε κ' ἀναγκασάμαστε νὰ χωριστοῦμε.

— Δὲν θὰ χωριστοῦμε ποτὲ! τοῦ φώναξε ἡ Μαθουρίνα. Πήγαινε κ' ἔγνοια σου...

Ὁ Μάνθος τὴ φίλησε κ' ἔτρεξε μαζὺ μὲ τ' ἄλλα παλληκάρια στὴ φρενιὰ τοῦ πολέμου.

Τὴν ἴδια μέρα ἔγινε μιὰ μεγάλη καὶ λυσσώδης μάχη. Οἱ Γάλλοι πολέμισαν σὰν λιοντάρια. Οἱ Ἰσπανοὶ ὁμως ἀντεπετίθεντο μὲ ὀλεονέα μεγαλύτερη ὁρμή... Καὶ ἡ νίκη εἶχε ἀρχίσει νὰ κλίνει πρὸς τὸ μέρος τους, ὅταν ἔξαφνα συνέβη κάτι τὸ παράξενο, κάτι τὸ καταπληκτικόν...

Μιὰ ὀμάδα ἀλλόκοτων πολεμιστῶν, ποὺ φορούσαν ἀσάλευνες πανοπλίες, ὤρμησε μὲ λύσσα ἐναντίον τῶν Ἰσπανῶν... Στὰ χέρια τους κρατοῦσαν τεράστια σπαθιά, μὲ τὰ ὁποῖα θέρζαν τὶς τάξεις τῶν ἐχθρῶν... Ὁ ἀρχηγὸς τῶν πολεμιστῶν αὐτῶν ἔμοιαζε σὰν σωστὸς διάβολος!... Δίχως νὰ λογαριάσῃ τὸ βάρος τῆς πανοπλίας του, πηδούσε πὸτ' ἐδῶ καὶ πὸτ' ἐκεῖ, σκορπιζόντας παντοῦ τὸν τρόμο καὶ τὸν θάνατο...

Οἱ Ἰσπανοὶ τὰ εἶχαν χαμένα. Κι' ὅταν ὄλο τὸ Γαλλικὸ στρατεῦμα ὤρμησε ἐναντίον τους, ἐνθουσιασμένοι ἀπ' ὅτι ἔβλεπε, ἄρχισαν νὰ φεύγουν, νὰ φεύγουν κατατρομαγμένοι. Ἡ νίκη εἶχε περῆσει.

Ἀμέσως μόλις τελείωσε ἡ ἀλληλοσφαγή, γεμάτοι εὐγνωμοσύνη οἱ Γάλλοι στρατιῶτες, περιστοίχισαν τοὺς ἀνέλπιστους σωτήρες τῶν. Ποιοὶ ἦσαν λοιπὸν αὐτοὶ; Ὁ Μάνθος στεκόταν σαστισμένος κ' αὐτὸς κοντὰ στὸ γενναῖο ἀρχηγὸ τῶν ἀτρομήτων πολεμιστῶν. Εἶδε τότε τὸν ἦρωα ἐκεῖνο νὰ βγάξῃ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τὴν περικεφαλαία του ποὺ τοῦ ἔπεφτε ὡς τὰ μάτια καὶ μιὰ κραυγὴ ἐκπληξίσεως καὶ χαρᾶς ἔεφυγε ἀπ' τὰ στήθη του.

— Ἡ Μαθουρίνα!...
Ναί, ἦταν ἡ Μαθουρίνα... Ἡ Μαθουρίνα, ποὺ μαζὺ μὲ τὶς ἄλλες φιλενάδες τῆς εἶχαν ζωστῆσι τὶς πανοπλίες τῶν σιχαλιώτων τους καὶ εἶχαν τρέξει στὴ μάχη γιὰ νὰ ὑπερασπίσουν τοὺς ἀντρες τους...

— Θεέ μου! Ἐσὺ, Μαθουρίνα!... τραύλισε ὁ Μάνθος ἐνῶ μὲ φρενητιώδης ζητωκραυγὴ ἔδγιανε ἀπὸ τὰ στόματα τῶν χιλιάδων Γάλλων πολεμιστῶν.

— Δὲν στὸ εἶχα πεῖ πὼς δὲν θὰ χωριζόμαστε;... ἀπάντησε ἡ γενναία χωριατοπούλα στὸν ἄντρα τῆς, χαμογελώντας του γλυκὰ καὶ πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά του...

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ Σάρα βρίσκεται στὴν ἐπιθανάτιο ἀγωνία τῆς.
Ὁ σὺγγυὸς τῆς Σολομὼν σκύβει πάνω ἀπὸ τὸ προσκεφάλι τῆς καὶ τῆς φωνάζει:

— Σάρα! Σάρα! Ὁρκίσου μου ὅτι δὲν μ' ἔχεις ἀπατήσει!
Ἡ Σάρα, μὲ ἀσθενικὴ φωνὴ ἀπάντη:

— Στ' ὀρκίζομαι, Σολομὼν... Νὰ βασανίζομαι καὶ νὰ στριφογυρῶ μέσα στὸν τάφο μου, ἂν σὲ ἀπάτησα ποτὲ...

— Καλὰ. Σὲ πιστεύω!... Πέθανε ἐν εἰρήνῃ!
Καὶ ἡ Σάρα πεθαίνει. Ὑστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὁ Σολομὼν πεθαίνει κ' αὐτὸς.

Μόλις ἔφτασε στὸν Οὐρανὸ, ἀπευθύνθηκε στὸ Θεό.

— Ποῦ βρίσκεται ἡ Σάρα; τὸν ἐρωτᾷ.

— Ἡ Σάρα; Ποιὰ Σάρα; Ἐδῶ ἔχουμε ἕνα σωρὸ γυναῖκες μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Ἡ Σάρα Μπλούμεμφελντ, ἡ γυναίκα μου!

— Μήπως ἔξερεις ἐσὺ ποῦ βρίσκεται; ρώτησε τότε ὁ Θεὸς ἕναν ἄγγελο.

— Ναί, Πανάγαθε... ἀπάντησε ὁ ἄγγελος. Εἶνε αὐτὴ ποὺ κάνει τὴ... οδοῦρα μέσα στὸν τάφο τῆς!

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟΥ γ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΟΥΓΓΡΙΚΕΣ ΡΑΦΘΟΔΙΕΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΑΓΝΟ ΚΑΙ ΠΑΡΑΦΟΡΟ

Τὰ χέρια σου ἄσπρα, τὰ χέρια σου ἄσπρα καὶ λευκὴ σου ἡ ψυχὴ...
Ὡ! τῶν κρινῶν ἐσὺ ἄσπρο κρίνο, καὶ ὦ! τριαντάφυλλο τῶν ἄσπρων τριανταφύλλων!

— Τὰ χιόνια τῶν βουνῶν τ' ἀπάτητα, νὰ ἡ ψυχὴ σου...
Σὲ εἶδα, καὶ ἡ χαρὰ μου ἀπελπισμένη κυμάτισε πρὸς τὸ ἀνέσπερο λευκὸ σου φῶς...

Χεῖλη τὰ χεῖλη σου δὲν ἀγγίζανε, κ' ἀπ' τὸ φίλι πὸ ὠρεῖα εἶνε τὰ χεῖλη σου...

Τῶν ματιῶν σου οἱ μενεξέδες — τῶν ματιῶν σου οἱ ὠραῖοι μενεξέδες — στὸ γάλα τοῦ κορμοῦ σου κολυμπᾶνε...

Καὶ ἡ φωνὴ σου — ὦ, ἡ φωνὴ σου...
Λοιουθένιο πλάσμα ἐσὺ, ποὺ ἀνάμεσ' ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ μένα στάθηνες, τὴ νύχτα κλείνω τὶς κοιτινὲς τοῦ κρεββατιοῦ μου γιὰ νὰ μὴ σ' ὄνειρεύομαι...

Κι' ὄλο ἐσένα ὄνειρεύομαι, ὦ τῶν ἄσπρων τριανταφύλλων ἐσὺ κρίνο καὶ ὦ τῶν κρινῶν ἄσπρο τριαντάφυλλο!...

ΜΑΛΛΙΑ, ΩΡΑΙΑ ΜΑΛΛΙΑ...

Ἡ ὄμορφη μπούκλα τῶν μαλλιῶν σου σὰν φεῖδι κρέμεται, ποὺ τῆς ψυχῆς μου τ' ἀνθία διὰ φαρμάκωσε...

Σὰν μεταξένιο κλωνάρι ἀπὸ πισσό, ποὺ τὴν καρδιά μου ὅλη βολάσωσε, κρέμεται ἡ μπούκλα τῶν ὀμορφῶν μαλλιῶν σου...

Τὴν τριφεράδα στεφανῶνει τῶν ματιῶν σου, σὰν πινελιά συμφεμένη σὲ χλωμὸ λευκὸ βελούδο, ἀπὸ ἄρρωστα καὶ πικραμένα δάχτυλα...

Μέσα στὴν καρδιά μου τυλίχτηκε, στὰ ἔρρημα κοραλλένια κλωνιά τῆς καρδιάς μου, κ' ἀπλώθηκε μέσα στῆς ψυχῆς μου τὰ βάθη τ' ἀξάντητα, ἡ ὄμορφη μπούκλα τῶν μαλλιῶν σου...

Πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο, ποὺ χάσκει πρὸς τὸ ἅγιο σεληνόφωτο, τὰ δάχρυά μου ἀργὰ σταλάνε καὶ ποτίζουνε τὰ χέρια μου.

Πῖνω τὸ πικρὸ ποτήρι καὶ διψῶ τὴν ἀγνὴ μορφὴ σου...

Στὰ μαλλιά σου παραμιλάω λόγα ἐρωτικὰ...

Τὰ δάχτυλά μου μέσα τους ἂν τᾶσερα, τὰ δάχτυλά μου ἂν τᾶσερα μέσα στὰ μαλλιά σου!...

Ὡ, τὰ τρισευτυχισμένα τότε δάχτυλά μου!...

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Ἄρρωστο καὶ θαμπό, σὰν παρατεταμένην παπαροῦνα, τὸ κόκκινο φεγγάρι ξεφυλλίζετο πρὸς τὴ βαθεῖα θάλασσα...

Ξεφυλλίζετο πρὸς τὴ βαθεῖα καὶ ἄλλα θάλασσα...
Σὰν νεκροκεφαλὴ, μὲ πεσμένα τὰ ματόφυλλα, ἀνάσκελα πεσμένη μέσα στὰ χὰχ κοίτεται...

Σὰν φρέτα κίτρινον πορτοκαλλιῶ καὶ σὰν σιδερένιο πύρανο μέσα στὴ φωτιὰ κοκκινισμένο, λυώνει ἀπόψε τὸ ἄρρωστο φεγγάρι...

Ἔνας τρόμος δένει τὰ μάτια ποὺ τὸ πολυκτυτᾶζουνε...

Εἶνε σὰν τὰ κερῆνια κεφάλια τῶν πεθαμένων ποὺ δὲν βρῖσκουν ἴση χία καὶ ξεπτόσταμα, ποὺ ὄλο σπιζοῦνε μέσ' στὰ μαδημένα τριαντάφυλλα.

Ἔνα πικρὸ φῶς κυλαίει ὡς τὰ βουνά, ἕνα πικρὸ φῶς...

Κι' ἐγὼ μέσα στὴν ἀγκαλιά μου πὸ πολλὸ σὲ σφιγγῶ, γιὰτὶ ἄρρωστο καὶ θαμπό, σὰν παρατεταμένην παπαροῦνα, τὸ κόκκινο φεγγάρι ξεφυλλίζετο πρὸς τὴ βαθεῖα θάλασσα...

Ξεφυλλίζετο πρὸς τὴ βαθεῖα καὶ ἄλλα θάλασσα...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὰ κεραμῖδια κατεβαίνει.

— Εὐχὲς γονιῶν ἀγόραζε καὶ στὸ βουνὸ περπατεῖ.

— Θυμῆσαι τὰ δικά σου, συμπάδα τὰ παιδιὰ σου.

— Κάλιο ψωριασμένος παρὰ πουντισμένος.

